

MOUNTAIN
baby

A VARÁZSLATOS SÓPEHELY

írta: Koch-Babics Éva
illusztrálta: Horváth Evelin

Réges-rég történt, a messzi -messzi Himalája lábainál, ahol egy iciri-piciri városka állt. Kanyargós utcáit színes házikók szegélyezték, melyeknek aranyfényű ablakaiból csilingelő énekszó hallatszott és mennyei sütiillat töltötte meg az aprócska otthonokat. A kisvárost parányi kiségek lakták, akik minden télen izgatottan készülődtek a karácsonyra.

Csak Artúrt, az egérfiúcskát hagyta el a jókedve. Lujzira, az egérke lányra gondolt, akivel tegnap órák hosszat építették a világ legvidámabb, legnagyobb pocakú hóemberét. Igaz, hogy borzasztó hideg volt, és még a hó is inkább jegesen szikrázott, ahelyett, hogy lágyan hullott volna, de egyszerűen muszáj volt befejezniük a hóembert. Már rájuk sötétedett és apró csizmáik is teljesen átáztak, mire hazaértek.

Másnap reggel Artúr hiába várta Lujzit az óvodában. Az egérlány Anyukája felhívta az Óvónénit, hogy Lujzi megfázott, köhög és fáj a füle is.

-Hogy fogunk így korcsolyázni a tavon? Hogyan énekeljünk majd a „Csendes éjt” a karácsonyi kórusban? És hogyan fogjuk lovasszánnal körbejárni a várost karácsony estéjén?

Nem kellett volna olyan sokáig építenünk a hóembert... Szegény Lujzi, most beteg és biztosan nagyon szomorú is. – búslakodott Artúr, miközben szobácskája ablakból nézte a színes, karácsonyi forgatagot.

De ekkor, eszébe jutott valami!

Még Nagyanyó mesélt neki a varázslatos hóesésről, ami csak ritkán, enyhe téli napokon érkezik a hegycsúcsok felől, és aminek minden egyes pelyhe gyógyulást hoz.

A különleges pelyhek, varázserővel bíró, táncoló sókristályok. Meggyógyítják a torokfájást, a szipogó nózit, elűzik a csúnya köhögést.
- csengtek a fülébe Nagyanyó szavai.

-Tudom már! -kiáltott fel Artúr boldogan. -Csak ki kell várnom a varázslatos hóesést! Összegyűjtöm Lujzinak az összes sópelyhet, és elvisszem neki ajándékba, hogy hamar meggyógyulhasson.

Napokig, türelmesen várta az enyhülést, bámulta a hegycsúcsokat és ugrásra készen állt, hogy összegyűjtse az összes, gyógyító sópelyhet.

De hiába. A hideg csak nem akart szűnni...

Nagyon elszomorodott és arra gondolt, talán Nagyanyó meséje nem is volt igaz. Még nagyon kicsi volt és elhitte, hogy létezhetnek a varázslatos sópelyhek.

Aznap este pityeregve bújt ágyba. Már majdnem elaludt, mikor valami megkocogtatta az ablakát.

Artúr kinyitotta a szemét, mire újra kocogás hallatszott. Majd újra, és újra, és mire az egérfiúcska az ablakhoz ért, a sok-sok táncoló sópelyhely kocogása csodaszép, csilingelő kristálydallammá olvadt össze.

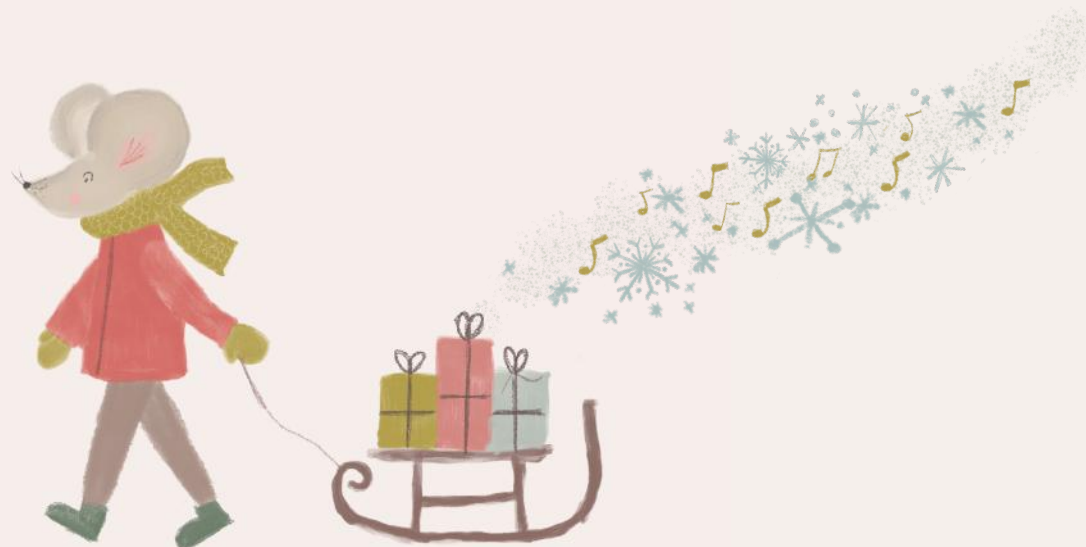

Sapkát, csizmát, sálát húzott és futott le az utcára a hatalmas dobozzal. A vidám, táncoló sópelyhek pedig -mintha tudnák volna, hogy Artúr értékes ajándéknak szánja őket- mind belepottyantak a piros szalagos dobozba. Az ajándékdoboz már rég megtelt, de Artúr még hosszan álldogált a varázslatos sópelyhek között. Gyönyörűen csilingeltek, ahogy a földre hulltak. Alig bírt elaludni az izgatottságtól. Nagyanyóra gondolt és arra, hogyan is kételkedhetett a mesében. Hiszen Nagyanyónak mindig igaza van. Másnap reggel a sópelyhékkel teli ajándékdobozt a piros szánkójára tette és robogott vele keresztül a városon, egészen Lujziék házáig. Becsengett. Lujzi nyitott ajtót, akinek még mindig nagyon piros volt a nózija és fájt a fülecskéje.

-Szia Lujzi! Hoztam neked egy különleges ajándékot. Amikor kinyitod, jó mélyen szippants bele! A varázserejű sópelyhek segítenek majd meggyógyulni. Tehetsz belőlük este a fürdődbe, és melegítheted velük a füledet is. Bár Nagyanyó nem mondta, de még hozzájuk kevertem a kedvenc virágaidat is, amit nyáron gyűjtöttünk a réten. -adta át az ajándékot Artúr. Bár Lujzi nem ismerte Nagyanyó történetét a varázslatos hóesésről, és a gyógyító sópelyhekről, csillogó szemmel megölelte Artúrt és így szólt: -Köszönöm Artúr, hogy meglátogattál, köszönöm, hogy ilyen jó barátom vagy! Köszönöm, hogy ilyen különleges ajándékot hoztál nekem. Megígérem, hogy mindent betartok, amit mondtál és hamar meggyógyulok. Pár nap múlva Lujzi csengett Artúrék ajtaján. Teljesen meggyógyult, nem köhögött és a füle sem fájt már.

Folytatódjon az adventi móka! -kiáltott az kisegérlány.

Míg eljött a karácsony, apró korcsolyacipőikkel táncoltak a tó jegén, forró gyümölcsteát kortyolgatva sétáltak a városban. Mézeskalácsot sütöttek Lujziéknál és esténként énekeltek a karácsonyi kórusban. Karácsony délutánján pedig lovasszánnal körbejárták a várost.

Réges-rég történt ez az adventi történet. Azóta Lujzi és Artúr Anyuka és Apuka lettek. Pici egérkéikkel ünneplik már a karácsonyt, de azóta is, ha szipogó nózik és fájó fülecskék miatt késik a korcsolyázás vagy a „Csendes éj”, csak összegyűjtik a varázslatos sópelyheket, mind összebújnak, teát kortyolnak, mesét olvasnak és mire kettőt alszanak, már meg is gyógyulnak.

A varázslatos sópelyhek pedig azóta is,
minden enyhe téli napon útra kelnek a hegyek felől,
hogy gyógyulást hozva,
csilingelve hulljanak le az egérkék városára.

KONTAKT

- 🌐 www.babymountain.hu
- ✉ hello@babymountain.hu
- 📷 [babymountain.himalaya](https://www.instagram.com/babymountain.himalaya)
- 📘 [babymountainhimalaya](https://www.facebook.com/babymountainhimalaya)